

noget Argument, at man benytter Navns Nævnelser i andre Parlater. Jeg tror, at man i 1849 herhjemme netop har fundet en rigtig og god Tiltale- og Omtaleform for Medlemmer her i Salen, en Form, som nu en Gang passer for vore Forhold, og hvorfor i Alverden skal vi saa kassere den? Nej, lad os dog beholde den, saaledes som vi er vant til, det har tillige den Fordel, at vi da beholder samme Tiltaleform her i Salen, som man har i Landstinget. Lad os for en Gangs Skyld være konservative her i Tinget.

Med Hensyn til det af det ærede Medlem fra Bogense (Gunnar Fog-Petersen) omtalte Ændringsforslag til § 28, hvorved man vil fratage Medlemmerne deres Ret til at fremsætte korte Bemærkninger fra deres Pladser, maa jeg ganske slutte mig til de Bemærkninger, der er fremsatte af det ærede Medlem fra Bogense. Jeg finder, det vilde være langt mere hensynsfuldt mod Stenograferne og mod Referenterne, om Medlemmerne vilde tale saa højt, at Stenografer og Referenter kunde høre det, og at ogsaa andre Medlemmer kunde høre det, i Stedet for at staa heroppe paa Talerstolen og tale saa sagte, at hverken Stenografer eller Referenter kan høre det, end mindre Medlemmerne, for hvem Talen dog vel ogsaa er beregnet. Jeg vil derfor meget anbefale ærede Medlemmer at stemme imod Udvalgets Ændringsforslag til § 28 og stemme for det af de Herrer Klaus Berntsen, Johan Knudsen og Zahle stillede Ændringsforslag til § 28.

Ordføreren (Ivar Berendsen): Jeg skal tillade mig at lade Argumenterne for og imod Spørgsmaalet om, hvorledes vi skal benævne Medlemmerne i Fremtiden, tale for sig selv. De Argumenter, som er fremførte fra forskellige Sider, har i Virkeligheden udtømt Temaet, saa jeg skal ikke komme ind paa dem paa ny.

Jeg maa paa Udvalgets Vegne bestemt fastholde, at de korte Bemærkninger ligesom alle andre Taler fremføres fra Talerstolen, og jeg er ganske enig med de Medlemmer, som mener, at det, det kommer an paa i den Henseende, er ikke dette, om man er hensynsfuld og taler tydeligt og højt, men Spørgsmaalet er det rent praktiske, hvorledes Rigsdagstidende bedst bliver korrekt, hvorledes Tilhørerne, Medlemmer og Referenter bedst hører, hvad der bliver sagt, hvorledes Stenograferne bedst og uden Gæne for Medlemmerne udfører deres

Gerning, og det sker ubetinget bedst, naar der tales fra Talerstolen.

Til hvad der blev omtalt baade af Hr. Gunnar Fog-Petersen og Hr. J. C. Christensen vedrørende korte Bemærkninger, har jeg kun en enkelt Ting at sige. I Indstillingen fra Udvalget staar der udtrykkelig, at det er en Forudsætning, at der gennem den korte Bemærkning ikke føres noget nyt Emne ind i Debatten, saaledes at, selv om Udvalget har foreslaaet at udelade Ordene „Berigtigelse“ eller „personlig Bemærkning“ og kun at benytte den ved Brug indførte Benævnelse, som vi alle benytter til daglig, „kort Bemærkning“, saa er dermed ikke tilsigtet nogen som helst Forandring i de Forhold, som Formændene dog med nogen Stykke har gennemført hidtil, at der ikke indføres nye Emner i Debatten, men at det kun er for en personlig Berigtigelse eller for andre personlige Bemærkninger, at man faar Ordet for en kort Bemærkning.

Hvad det angaar, hvorvidt Formanden bør have Adgang til at give enkelte Medlemmer Ordet, selv om en Minister har begæret Ordet, vil jeg for det første paa det allerbestemteste modsige, at der i den af Udvalget foreslaaede Regel skulde være noget, der strider mod Grundloven. Tværtimod, det eneste Sted, hvor der kunde være Tale om, at Afskæring af Ministrenes Adgang til at faa Ordet kunde komme til at kollidere med Grundlovens Bestemmelse, nemlig i Forretningsordenens § 11, som bl. a. handler om, at Medlemmer ved et Lovforslags første Behandling ikke kan faa Ordet mere end et indskrænket Antal Gange, er der udtrykkelig gjort Undtagelse for Ministrenes Vedkommende med Hensyn til Grundlovens Bestemmelse: at Ministrene har Adgang, saa ofte de ønsker, til at faa Ordet, men maa i øvrigt rette sig efter Forretningsordenen. Og hvis Forretningsordenen siger, at Formanden har Bemyndigelse til, selv om en Minister har begæret Ordet, først at give et Medlem Ordet, er der deri intet, som strider mod Grundloven. Et andet Spørgsmaal er, hvorvidt det er praktisk at give Formanden denne Ret, og Folketingsmand Gunnar Fog-Petersen gjorde opmærksom paa, at der kunde være endog politiske Hensyn, som kunde tale derimod. Jeg vil derfor kun sige dette ene, at hidtil har Formændene, i alt Fald de fleste Formænd, anset sig for afskaarne fra at give et Medlem Ordet, efter at en Minister havde begæret Ordet. Altsaa, der har